

Рязък остър смях разтърси плещите му.

Той скочи, изправи глава и каза:

— Боляри, аз мисля, че вие не се съмнявате, какво Асен няма да се поколебае пред нищо, за да защити правата на земята си. Имайте само още малко търпение.

Болярите млъчаха замислени.

Царят потрепера. Всяко търпение се беше изчерпало. Той почувствува това, и някаква ледена ръка сграбчи сърцето му. Отново седна, стисна чело между треперящите си пръсти. Те бяха прави. Всяко бавене беше гибелно. Всеки момент византийците можеха да променят враждебното си поведение към кръстоносците и удобният извънреден случай щеше да отиде напразно. А какво по-важно имаше за българите от това, да бъде признато царството им за законно? Папата не се обаждаше. Визанс и Венгрия никога нямаше да сторят това, преди да го направи някоя друга велика държава.

Струваше му се, че полудява.

Да се почака още малко! Но всеки миг бе скъп. А Иваница, Иваница... сам, изоставен, в далечен чужд град. Асен познаваше добре безсърдечията и жестокостта на Исака. Скочи отново и започна да се разхожда нагоре-надолу.

— Трябва още утре да проводим нови пратеници с писмо да императора, — каза внезапно буйният Добромир, един снажен, черноок боляр, сродник на Асена и Петра.

Всички впериха очи в царя.

— Ще ви отговоря след два-три дена — отговори той, и бледомургавото му лице стана пепеляво.

— Не. Още сега — настоя Добромир. — Внимавай, Асене. Трябва да се вслушваш в думите на своите боляри. Ние не сме